

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 2. Duæ veritates necessariæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

Fides & Fiducia in Deum una ferè virtus censentur quæ duas habet functiones diversas. credere & facere, sed in utraque æquè potens, unde licet res sibi habeat propositas quæ rationem excedunt, iis tamen fides firmissimū præbet assensum utpote revelatis à Deo qui nec fallere sive mentiri, nec falli potest. Cur non etiam Fiducia impellat ad executionem rerum quantumvis viribus nostris superiorum, quando eas Deus summè sapiens, summeque potens imperavit. *Quodcumque dixit vobis. facite*, monebat prudentissimè Virgo sapiens ministros in nuptiis Canæ, quando iis Christi Domini, iussa quæcunque nullo adhibito examine volebat esse summæ curæ. Joan. 2.

§. II.

Dua veritates necessariae.

Aurea hæc est regula Sapientissimæ Domini ac Magistræ nostræ ad quam nostram in Deum fiduciam conformare oportet. Sed priusquam eam applicemus, duo necesse est in memoriam revocare principia omnibus indubitata qui vel primis fidei rudimentis tincti & aliquâ divinarum cognitione perfectionum imbuti sunt. Primum est quod sicut sine Dei auxilio non possum nec manum movere,

movere, nec linguam, ut jam olim verissimè
 pronuntiarunt Propheta regius & Gentium
 Doctor, psal. 138 1. Cor. 12. ita *omnia possum in*
eo qui me confortat. adeo ut nihil tam arduum
 atque difficile mihi possit objici, quod divi-
 nâ nixu ope & gratia adjutus non facile quæ
 perrumpere ut iidem Sancti Spiritus inter-
 pretes alio in loco testantur. psal. 17. ad Philip.
 14. Alterum est, Dei providentiam & mise-
 ricordiam non minorem esse ejus Potentiâ;
 idcirco nullum imponet præceptum homi-
 nibus, quin addat auxilium necessarium ad
 servandum, alioqui multò ageret inhumani-
 nus quàm olim Basilides ille Moscoviæ Rex
 qui subditis suis imperabat ut summâ hyeme
 phialas ad se afferrent sudoribus suis plenas,
 gressus singulos numerarent, prohiberent ne
 quis vestigiū poneret in terra à se semel cal-
 catâ. Simile quid narrat R. Benjamin in itine-
 rario de rege Albagassi. Ex his principiis po-
 sitis velut solidissimis fundamentis conse-
 quens est, ut quotiescunque mihi Deus im-
 perat aliquid, exempli causâ diligere inimi-
 cos meos, benefacere illis, preces ex animo
 fundere pro eisdem, sine dubitatione ulla as-
 sistet mihi hoc in opere, quippe quod ex-
 qui nequeam sine ejus gratiâ, quæ gratis mi-
 hi ultra naturæ debitum concessa vel ad pro-
 ANTI-

nuntiandum sanctissimum nomen ejus necessaria est, sine qua nec cogitare de bono opere valeo ut oportet; destitutus verò concursu ejus consueto, instar arboris aut statuæ persisterem omnis expers motus & vitæ functionum. Nec minus alterum est infallibile, quod si auxiliatricem mihi manum Deus præbeat opemque ferat ad id quod facere intendo necessariam, quodcunque fuerit, etiamsi humanis viribus majus videatur, exequi omninò potero, si volo; & mihi imputari debet, si careat effectu.

§. III.

Quam dispari modo recipienda sint præcepta Dei ac hominum.

Quare persuadere sibi Deum nobis imponere præcepta gravia & difficilia, & destituere tamen auxilio ad exequenda necessario, est fingere sibi Patrem optimum ac misericordissimum instar tyranni, & crudeliorem credere in servos suos quam ipsi barbari sint in bestias.

Ideoque si quid de nobis pro arbitrio suo constituat, haud est permissum examinare, utrum præstare possimus nec ne, quandoquidem certi sumus una cum præcepto daturum virtutem ad exequendum. *Deus mihi*